

Elektitaj poemoj de kroataj esperantistoj

Eldonita de GEO
2015

Elektitaj poemoj de kroataj esperantistoj

Eldonita de GEO

2015

La Enhavo

Lucija Borčić

Dalibor Brozović

Nikola Bubalo-Slavić

Zora Heide

Slavko Ježić

Damir Mikuličić

Zdravko Seleš

Vesna Skaljer-Race

Antun Šimunić

Franjo Šlabek

Mavro Špicer

Božidar Vančik

Josip Velebit

LUCIJA BORČIĆ

POEZIO

Poezio
estas io
inter beno
kaj kuntreno:
supren, alten,
nuben, kanten,
kun leĝero
de sincero,
en intimo
kun senlimo,
al la vasto
sen balasto,
al la helo,
al la belo!

AKACIOJ

En Oktobro freŝa vento
senindulgas el okcidento,
branĉoskuas l' akaciojn
kaj forblovas sekfoliojn.

Branĉoarĉoj ploroĝeme
nun senhelpe kaj maleme
veoĝisas ilin svinge,
senespere, senatinge.

branĉbalance, mortodance
kun ventkirlo kaj birdtriloj
alten strebas, flugas, ŝvebas
akaciaj orfolioj.

Kaj kun veno
de l' vespero
pacas kuŝe sur la tero

la folitapiŝ' invita
de l' foliaro forblovita.

KONTRASTE

Somermeze viglo, bruo
aŭdeblas el ĉiu korto,
el ĉiu barko, ĉiu plaĝoparto:
aŭdeblas najbaroj, infanoj, gastoj
kaj ne malofte oni eksopiras
pri l' trankvilo kaj senbruo.

Oh, se eblus
tiun viglan transcikli
al la periodo de
trankvilo, senbruo
kaj senhomeco
kia regas nun ĉi tie
jam kvin tagojn!

ARTIST' BLUA

Maro regas.
Satanegas
ondohordo
al rokbordo.
Bruas, tondras
true sondas
rokomuron
dum vetkuro.
Alten soras,
klifojn boras.
Ekvoluptas.
Stonen skulptas
formojn mirajn
nombre milajn.

Boton, birdon,
heroŝildon,
cervokornon,
virinformon,

reĝan tronon,
in-kalsonon,
virkranion,
hindan dion...
Super truo
form' de gruo.
Punt' ĉe punto,
milmil punktoj.

Pont' enmezas
kaj impresas
maren gliti,
groton spiti.

Kaj en groton
sub ŝtonboto
tra truaro
en la maro
sunradio
(ho, defio!)
ŝteleniris.
Hom' ekmiris
pri gamravo
en la kavo.

Kun herbkuno
en mar' lumo
disalternas,
game sternas
lumoludon
en marnudon:
buntkoloro,
arĝent-oro,
verde-blue,
poŭpe, prue,
jen lazure,
jen purpure.

Altirita
de l' ĝu' rita
hom ennaĝis

por omaĝi
per ĉeesto
akvofeston.
Homon maro
kaj ondaro
danke dotas:
perlamotas.

Dance kreskas,
fosforeskas
la surfaco
kun senlaco.

Okul' gapas,
maro frapas,
feste nuptas,
lude skulptas
nestojn kovajn,
formojn novajn.

Ĉiam plue
frapoflue
artist' blua,
skulptist' skua
sin reĵetas
kaj impetas
per majesto
ĝis ŝtormĉeso.

DALIBOR BROZOVIĆ

AL NIAJ KURSFININTOJ

Ho, ni ĉiuj iam vizitadis, ĉeestis
porkomencantan kurson.
Sed raraj nur, kaj nur malmultaj restis
niaj en vivkonkurso.
La ĉefa not' de nia kara kanto
estas nek UEA, nek flagverd', nek SAT,
ke hom' al homo estu, restu frat'
al tio celas lingvo Esperanto.
Ja ĉiuj vojoj estas tute bonaj
nur se honeste per ili vi iros,
la celojn en ĉies koro burĝonajn
vi per la samaj vojoj akiros.

Kaj nur parolu! Sen voĉvitamin'
vin trafos la pela parolskorbuto,
de ĝi neniam kurace savos vin
maldensaj etaj gutoj da balbuto!
Ne restu Lingvo la muta liuto,
aŭ lud' por tri monatoj aŭ eĉ kvin!
La Lingvo estu de l' estont' saluto
al abismoj krutaj de l'homarruin'.

Ho, jam multfoje ĉirkaŭ ni tempestis,
sed revenis feliĉa animriĉ'.
Esperas mi: en via kor' ne nestis
loĝejon sian turpa senreviĝ'.
Ho, ni ĉiuj vizitadis, ĉeestis
iam ian porkomencantan kurson,
sed nur tre raraj, tre malmultaj restis
niaj en la laciga vivkonkurso.

AL BOLONJA KONGRESO

(Parto de la salutparolo ĉe la rnalfermo)

La verda pacoaz' nur la Rondo
ja estas, ĉar ĉiu en ĉi mondo

aŭ muso devas esti aŭ kato.

Plej bonajn filojn de land' itala
allogis centro ambatala,
Bologna - tio ne estas flato.

El land' kuŝante trans blua maro
venis nek malamik' nek barbaro,
najbaro eterna, la kroato.

Por amkonstruaj' modestan brikon
kunportis mi trans Adriatikon,
ĉi tien mi venis kiel frato.

KARNAVALA SONETARO

Alkonduko post sep Karnavaloj

Mi demandis min
"Kial publikigi
la Sonetaron post Karnavaloj sep?"
Sed la postan Karnavalon mi tamen
devos ligi
al la antaŭa
per ligo de filo, ne de nep'!

Ĝi do ne malfruos!
Intime mi supozas,
ke pro ĝi la rido
en ĉi Karnavalo bruos.
Mi eĉ dezirus ke ĝi ankoraŭ plaĉu!
Kaj al tiuj,
kiuj ĝin ne ŝatos,
mi diru:
"Mi ne flatos!
Vi simple - kraĉu,
kaj -
la sekvontajn paĝojn transiru!"

DEDIĈO

Memordediĉas al Luci'

Sonetojn ĉi kaj ĉi rondelon
Kaj la oktavojn etajn mi.
Si por briligi verdan stelon
En mia kor' ĝis rim-ebri',
por montri la verdvortan belon,
Al mi donacis ĝian pardonon:
Orlibron - la Streĉitan Kordon!

PROLOGO

Pardonon petas de l' publiko
Poeto ĉe la vojo kreska
Se pro la stil' Kalocsayeska
Ruĝiĝos ĝis la umbiliko.

Ne ploros mi pro la kritiko,
Entute ne - sed tamen preskaŭ.
Bonvolon petas de l' publiko
poeto ĉe la vojo kreska.

Sed se iu animo vespa
Min pikos per malicaj pikoj,
Pentriĝos sur la rimobrikoj
Tuj lia aĉa bildo freska.

Mi bonon petas de l' publiko...

1. UNUA SONETO

Hodiaŭ regas princo stulta,
Eĉ pest' se estus, ni lin festos,
Ĉe l' princo buntevesta estros
Ĝojega forto katapulta.

Ĉi-karnavale homoj multaj
Sin cirke kiel bestoj vestos,
kaj ĉies vest' kaj gest' atestos
Pri l' karnavala festo kulta.

Nun festu ĝojon karnavalan
Ni senprokraste kun ĝoj' vasta,
Ne estu ni ridinde lastaj!

Kaj mi, por preni kronon balan,
Ekrajdis mi Pegaz-ĉevalon
Kaj kronos princon Karnavalon.

2. KARNAVALA SONGŬO

Ho, mi ne estas superstiĉa
por kredi songojn, kaj eĉ mala
Ja estas vero senvuala.
En song' mi ne fariĝis riĉa,
Nek estis songo geedziĝa,
Sed en la nokto Karnavala
(*Memoras mi je imago pala*)
Mi song'is en narkot' feliĉa:
Ĉu unua estas de aprilo,
mensogo aŭ la trompa brilo?
En song' mi vidis estontvivon.
Ekvidis mi du bildojn helajn:
Ordaranĝitajn, riĉajn, belajn
Bibliotekon kaj arhivon!

3. PRIPOETIKA SONETO

Rondel', oktavo kaj soneto,
Ho renesancaj poemformoj!
En karnavalaj vi sendormoj
jarcente tintas en ripeto.

Ja ĉiam songos plu poeto
Pri Viaj rigorĉarmaj normoj.
Ho renesancaj poemformoj,
Rondel', oktavo kaj soneto!

Pri Karnaval-princ' en Firenco
Potenca iam duk' Lorenzo
Poemojn verkis por publik'.

Ĉi poezipraktik' ŝatata
Jam estis de burĝar' kroata
En renesanca Dubrovnik'.

4. KARNAVALA FABLOSONETO

Je Karnaval' sovaĝaj bestoj
Decidis preni homajn maskojn.
Kaj ili tuj kalsonojn, baskojn,
Ĉapelojn kaj aliajn vestojn

Elprenis el la feraj kestoj;
La urs' eĉ kronis sin per kasko.
Ne sciis mi pli tedan taskon
Ol serĉi iliajn bestoretojn.

La vulp' bankisto, lup' buĉisto
Estis, kaj car' leon' pro l' ŝato,
Kaj hien', nature, advokato.

Sed novaj gastoj sur ballisto
Apenaŭ aperis - sen admono
Forkuris ĉiuj pro l' - rekono!

5. VORTOLUDA SONETO PRI L' ORDO EN LA RONDO

Jen la soneto pri la ordo,
Kondiĉ' por nia sortoporto.
Kaj ne malhelpos ĉi mokvorto
Eĉ se nobela ia lordo

Neniam ĝis ĉi nia pordo
Alvenos en la luksa fordo.
Sed ne timu ĉi tian sorton,
Ne trafos nin ĉi sortomordo.

Sen ord' ja estas nur la hordo,
Aŭ postciklona mara bordo
En iu torda, norda fjordo.

Sed orde eĉ plej eta forto
Malmorte kaj sen sortaborto
Progresas en konkordakordo.

6. KARNAVALA FARSSONETO

En iu malproksima lando,
Mi ne memoras nomon ĝian,

En fabeltempo vivis iam
Karolo, grafo, granda dando.

Virinojn ŝatis li kaj brandon,
Sed ja edzinon havis tian,
Ke drakon ŝi mitologian
Dispremi povus sub la plando.

Forkuris iam li al balo,
La mask' - netravidebla vualo.
Li trovis tie ĉarman damon,

Ŝin senmaskigis, serĉis amon...
Karolo restis sen parol' -
Edzino ridas: "Ho, Karol'!"

7. LA STELO KIU ĈIAM LUMU

Ĉe l' karnavalaj vinboteloj
Momenton ĉesu trinki, fumi,
Aŭskultu min bonvole dum mi
Prikantos al vi unu stelon.

En nia verda ĉi ĉielo
Ĉi stelo indas ĉiam lumi.
Ĝi estas - kial ja cerbumi,
Vi scias jam - "La Suda Stelo".

Por ke ĝi brilu al la mondo
Lumante kiel juvelaj ŝtonoj
Starantaj sur la caraj kronoj,

Ho, ne forgesu nia rondo:
Al Lo So So eĉ sen admonoj
Torent' alfluu da abonoj!

8. FINA SONETO

En viv' ekzistas karnavaloj
Kaj pentoj laŭ la religi',
Eterne regas harmoni',
Do regu ankaŭ ĉe la baloj.

En ĉiu dolĉ' ioma salo,
Tro ofte plaĉa komedi'
Fariĝas aĉa tragedi'.
Preteru nin ĉi sortofalo.

Finiĝas nun la sonetaro,
Ke princo ne fariĝu caro -
Princ' ĝenas nin jam - kaj eĉ tro!

Tro longa ĉio tuj fariĝas
Tedega, eĉ se ĝi ĝojriĉas!!
Vin salutegas via Bo.

EPILOGO

Se iu estos malkontenta
Pri mia karnavalprogramo,
Se ĝin li trovos eĉ tro plenda,
Malriĉa je la ĝoj' kaj amo,
Kaj pri la ŝercoj tro silenta,
Memoru tiu samideano:
Eĉ drone en la plenan ĝojon,
Pripensu elektitan vojon!

NIKOLA BUBALO- SLAVIĆ

HO BIRDETOJ...!

Ho, birdetoj belkantantaj!
Vokas vin la ruĝaŭroro:
Vi ekflugu sur la branĉojn
Kaj ekkantu vi el koro!

Kantu vi la gajan kanton
Por saluti tagon helan
Kaj por vekti mian Milko'n,
Kiu songas songon belan.

Kiam hela tag' aperos,
Venos ni en boskon vian;
Vi pri kantu nian amon
Paradizon kantu nian!

ZORA HEIDE

LEGENDO PRI LA BONA TRAJNO

Galopas trajno kune kun revoj
tra nokto nigra kaj tago hela
en vagon-hejmo milde bonkore
komforto mola prezentiĝas.

Ekstere blovas fantomo vintra
beleco dormas en varna sino
kristalveluro de blanka ĉarmo.

Galopas trajno venas printempo
verda heroldo de ĝermaj spiroj
kun perloj floraj la suno ludas
metalajn vojojn ili brakumas.

Koketas trajno kun flava luno
sur feraj strioj postrestas spuro.

Galopas trajno venas somero
marborde flamas ebria sablo
gutoj da roso dancas sur lipoj
la maro svingas per blankaj veloj.

Galopas trajno jen aŭtuno
sur lasta rozo forbrulis amo
fruktoj aromas sur manĝotablo
funebre marŝas ruĝaj folioj
melankolias nuda branĉaro.

Galopas trajno galopas ternpo
en kofroj kuŝas niaj esperoj
kupeoj ridas lamentas veas
muzikas dolĉe vagonaj ridoj.

Galopas trajno vivo kaj morto
galopas fato nigriĝas ombroj
lasta etapo de homa fino.

SLAVKO JEŽIĆ

SE CI SCIUS

(la unua kroata esperanta poeziaĵo, verkita en ĉ. 1909)

Se ci sciuz, kiel granda
Mordas min doloro,
De ĉagreno kiel mia
Pleniĝis la koro! -

Ho pri amo mi revadis,
Pri feliĉo nia
Ĉiu penso mia, ĝemo,
Estis amo cia.

Sed, ve, ĉio nur sur nuboj
Estis konstruita,
Kaj de iom da suneroj
Malsupren ĵetita.

De feliĉo, am lasita
Suferas la koro ...
Se ci sciuz, kiel granda
Mordas min doloro! ...

DAMIR MIKULIČIĆ

LA NOMOJ

Estas plaĉe nomiĝi La Tero.
Vi pikas gratas vin mem sufero mia.
la arboj krucumas vin poste
kaj TAMEN vi estas feliĉa.

Belsonas nomiĝi La Ĉielo.
Vi plenigas malplenigas vin mem
ekhurlas jen eksilentas tuj poste
kaj trankviliĝas ĝis la NOVA malsato.

Kaj la nomo La Akvo ankaŭ taŭgas.
Vi prenas elverŝas vin mem
la tero absorbas la suno elsuĉas
kaj DENOVE vi estas savita.

Tio estas nur kelkaj nomoj
vi povas nomiĝi kiel ajn vi deziras.

VANE

La bufedo, la tabloj rondaj,
la cigaredo fumoj ondaj,
Vane
la rozo velkas
en la vazo boteloforma,
vane
la fajron en la forno
envolvis jam cindrodormo,
vane
la nokta papilio dancas
ĉirkaŭ la murlanterno,
la drinkuloj
daŭre sidos en siaj anguloj
ĝis en etero.

ZDRAVKO SELEŠ

ĈIELAJ ĈEVALOJ

El la nebulo eliras
iliaj nigraj kapoj
kun steloj surfrunte.
Iliaj altaj siluetoj
fiere kuras
ĉirkaŭ la Tero.
Ili ĉiam henas
en matenaj rosoj.
Mi neniam estos
ilia rajdanto.

NE FORGESU!

Nomiĝu li Ian aŭ Luĉijan,
Jon, Ĝan, Ĝim, Whang
aŭ iel ajn aliel;
estu li batita, vundita aŭ mortigita
en Temiŝvaro, Pekino aŭ Prago,
sur iu ajn placo aŭ strato
ĉi- aŭ lastjare,
nun aŭ en 1968-a,
nun aŭ en iu ajn alia
jaro aŭtuna de mondo-komenco.

KIAL, kial li, Jan aŭ Luĉijan,
aŭ iu ajn alia
konata aŭ sennoma
estis batita, vundita kaj mortigita?

KIAL?
Ĉu por ke denove, post
jaro, du aŭ dek
iu alia Jan aŭ Luĉijan,
post jaroj kiuj sukcese
forgesadis siajn frapojn, vundojn kaj mortojn,

por ke iu nova sennoma ulo,
por ke iuj novaj sennomaj kaj sennombraj
estu batataj, vundataj kaj mortigataj?
Ho, Jan kaj Luĉijan,
gis nun batataj kaj vundataj,
ne forgesu siajn frapojn kaj siajn vundojn,
ne forgesu siajn mortajn;
ili mortis por haltigo
de batado kaj vundado,
ili mortis por haltigo
de mortado!

VESNA SKALJER-RACE

AŬGUSTO

Iam aŭgustis la koroj,
arbare, ĉemare,
liberaj je zorgoj,
posten'.

Iam aŭgusto signifis
ĝojon kaj ludon
en senzorga
natura festen'.

Iam ĝi ne estis
korpremo, timtremo
pro neimagebla,
reala maten'.

Iam oni estis
mastro sur vasto
de l'propra
gepatra teren'.

Iam ekzistis
fido pri rido
sur amika,
frata mien'.

KUŜANTE EN HERBEJO

(Ĉe la rivero Nidelna Trondheim 17. 8 1980)

Kial inter homoj militoj kaj tim'
se herboj same verdas
kaj same odoras
ambaŭflanke de ĉiu lim'!

Se ĉie fluas riveroj kaj ĉie la pontoj
same staras super la bluaj ondoj.

Faladas flaviĝinta folio...
La vigla lerta lacerto
senmovas.en varma sunstrio...
Sonorilkoncerto...

Kvazaŭ demandus la preĝejaj turoj,
kial inter homoj tiom da muroj.

ADIAŬO (II)

Kiel vin forlasi,
ho maro bela!

Spegule se vi bluas, hela,
aŭ en spiro se anhela
vi per forto via muela ruliĝas
dum la hor' kverela;
kiam vi aliras min
sen sci' orela,
per via fluo ŝtela,
vi estas,
maro
ĉiam bela!

Ho,
kial esti tiom bela?

Dum en ardo vi,
duela,
estas kontraŭ ĉio ĉiela
kaj per forta frap' martela
batas fulmo vin kruela,
maro,
en pasi' ribela, maro,
vi koleroŝvela
eĉ tiam,
jes,
eĉ tiam ja
vi estas bela!

Ne estu, maro, tiom bela!

ANTUN ŠIMUNIĆ

FIGURA SENCO DE PONTO

Al osijekaj esperantistoj

La popoloj ĝin konceptis
Belan ponton sur rivero
Kiel lingvo utopia
La fratecon ĝi alstrebas
De homaro praantikva
Ĉiam restas ĝi sekreto:
bela ponto sur rivero
Sub la ponto vortoj muĝas
Sensencemaj
Ne tuŝante l' firmamenton
Vortoj fortaj kiel tajdo
Plensignifaj kiel morto
Vortoj mutaj kiel ponto
Bela ponto sur rivero

ALVENO DE PACKOMETO

O, la ĉiela meĥaniko,
Pli pacema ol iam ajn!
Senerare vi funkcias
Ne necesas la paniko -
Via fajro amkolora
Persubstanca eterna fajn'
Malglaciigas mensan froston
O, la amo sendolora
Nek la bombo nek la tombo
Findifektos vian voston

FRANJO ŜLABEK

INSTIGO DE SONOJ

Kanton mi sorĉan rememoras,
en mia anim' ĝi stertoras
pri veo kaj doloro,
pri larmoj kaj pri ploro.
Kvankam mi vortojn ne plu konas,
nur melodi' postrestis,
tamen daŭre ĝi min respronas,
montras kie mi estis.

Ĝi bildas al mi naskan vilaĝon,
kie pasigis mi junaĝon.
Ĝin junulinoj kantis
dum rezedaron plantis.
Resonas same tiu kanto
en vasta ebenaĵo.
Per ĝi plenplena estas kampo,
ĝi estas - edenaĵo.

Susuras ĝin branĉoj siringaj
ĉe vento ĝenataj kaj vringaj:
en varmaj antaŭvesperoj
resonas ĝiaj eroj.
Kanto ĉi flugas nostalgie
tra etaj domoj varmaj.
Vilaĝo aŭskultas ĝin pie,
okuloj iĝas larmaj.

Esprimas kanto amon ĝue
kiu forpasis kruele frue
kun malfeliĉa paro
en dista la kamparo.
Tragikon ĝian eterne liutos
la voĉoj junulinaj,
en kampoj senfinaj.

Sed vintro frida estas nune,
kun ĝi la kanto ne iras kune.

La branĝoj malgaje hisas,
neĝeroj teron kisas.
Ho, kanto sorĉa! Versoj mitaj!
Kun raraj, spitaj sencoj.
Redonu, redonu por ĉiam perditajn
infanec-reminiscencojn.

MAVRO ŠPICER

MIA FANTOMO

Ankoraŭ post la sonĝo ĝi min premis,
La bildo kaptis min kun ama fort',
Kaj de l' vidaĵo mia kor' ekstremis:
En ĉi mallumo de la homa sort'.

Nenion ni ravatoj paroladis,
Dolĉaĵojn suĉis nur du buŝoj nun.
Pri lando malproksima ni revadis,
Eterne kie brilas ora sun'.

Fortege logas via sorĉmieno,
Sed vane vin, ho, serĉas la esper'.
Pro sopirem' pri via ĉirkaŭpreno
Pereas mi de l' ĉarma songaper' ...

PRINTEMPO

Belega printempo! ĝuegoj subitaj,
Rigardi la ĉarmon de via plezur',
De l'suna brilego ĉirkaŭe vekitaj
Ekfloras donacoj de l'rava natur'.

Al viaj okuloj belegaj simile
Ridetas l'eterna ĉielo je ni;
Plenigu sorĉige, plenigu do brile
La korojn per novaj espero, ho Di'!

Branĉetojn florriĉajn fleksigas zefiro,
Per kio plenega d'odoro l'aer'.
Birdara sur l'arboj sonigas admiro
Saluto, sorĉisto, amika sincer'!

Saluto, sorĉisto, vi sunfavoranto!
Samtempe ravita ĝin vokas la kor'.
Vi vivon kaj amon kaj ĝuon donanto
Mildega konsolo de homa dolor'!

BOŽIDAR VANČIK

HO, BELAS VIV'!

Abunde sentis mi la sortovipojn
En mia viv', kaj rare ridis mi.
Tro ofte dornoj koron pikis, lipojn
Kurbigis la dolora konvulsi' .

Malriĉis flore mia primavero,
Dezerte sekas la somero nun'.
Kaj ĉu post ĉio restas eĉ espero,
ke sukajn fruktojn portos la aŭtun'?

Kaj tamen al mi karas miaj tagoj,
Kaj time pensas mi pri l' nepra fin'.
Ho, estas dolĉ' en plej turmentaj plagoj!
Ho, belas viv', mi arde amas ĝin!

MIA VIVO

L' ESPER' - ĝi estis tiu rozkolora flamo,
Brilinta vivaŭrore ĉe mia horizont':
Mi belajn revojn plektis kaj flegis kun plejamo
Kaj kredis je fabela feliĉo de l' estont'.

Sed venis la realo - la suno ardradia,
Kaj rozkolora sorĉo de mia vivmaten' -
Por ĉiam ĝi forpalis. La revmiraĝ' de mia
Naiva infanaĝo foriĝis sen reven'.

Kaj nun infere ardas ĉi senindulga suno,
kaj brulaj ĝiaj sagoj penetras ĝis la kor'.
Kun froste frida mok' min evitas la fortuno.
Vunditan mian koron tiranas la dolor'.

PRINTEMP' VI ESTAS!

Printemp' vi estas ja! Sur ĉiu vango
Ja ĉe vi freŝe puncas roz' gracia,
Kaj ruĝas lipe la papava sango,

Kaj blankas la dentar' lilia.

Kaj kio povus esti via ĉarma,
Sveltforma trunk', ol suka tig' de floro?
Kaj via spiro - jen zefiro varma!
Kaj via voĉ' - birdetsonoro!

Radias via suna okulparo
Printempan brilon el la ardprofundo!
Kaj via ŝvela kaj densa hararo -
Jen la printempa kresk-abundo!

JOSIP VELEBIT

EPPUR SI MUOVE

*Honore al urbo Varsovio okaze de
la 44-a Universala kongreso de Esperanto,
en la jaro 1959-a*

Rapida trajn' veturis ja tro lante
por mi vojaĝfebrante en kupe',
mi provis helpi min modkanton kante,
sed pensoj dise flugis sen obe'.

Distrita mi tempason ne kontrolis:
dum tra la nokt' rapidis trajn-fantom',
nek aŭdis mi la ridon kiu bolis:
parolis tri polinoj pri diplom'!

Mi nun aliris kaj la vorto venis
al metropol' senkulpa brulofer',
"Ho Varsovi'! - knabina vort ekstremis
kiom vi , fine, pagis por liber'!"

"Montriĝis vana ĉiu rezistprovo,
- daŭrigis skizi dua blondulin' -
la povra urb' sen ajna defendpovo
la tuta baldaŭ iĝis nur ruin'"

Post tio krom la detruita urbo
esperis mi ekvidi ĉe l' alven'
kondamnon de la faro sur vizaĝoj
kaj trovi pezajn signojn de l' korpem'.

Sed Varsovio kun videblaj spuroj
de l' man' barbara, kies sanga pian'
ĝin neniigi volis per teruro
de l' bombard' kaj nekredebla flam',
akceptis nin kun kora sincereco,
ĝojante vidi nin sur sia ter',
fratam' en pura sindonem' sentiĝis,
ĉielo, kvazaŭ, parte, descendis al ter'.

Lifto en oketaĝa dom' nin supren levis
tra stratoj ekfunkciis ree tram',
por novaj viv-postuloj oni strebis jam:
pri ŝajna tromp' unue, mi kredi devis.

Ne povas mi pripentri kiaj sentoj
min skuis, dum mi miris tie vin,
ho urb' heroa, kaj en legendoj
nun vivos plu pro martirec' sen fin'.

En moment', dum staris mi senmove
kun nedireble pia sent-agord',
fluustrante, nure, mi: "Eppur si muove",
eligi povis el profund' de l' kor'.

VIZAĜO ŜIA...

Vizaĝo ŝia estas blanka neĝo,
Blondetaj haroj: bosko am-favora,
Okuloj ĉiam pretaj por sieĝo
Kaj fajne tranĉaj lipoj eĉ por preĝo
Konvenas: pie mildaj, senparolaj.

Spite al mia edza kor' poltrona
Delonge ravas min la svelto mola
De ŝia korp' malŝpare am-propona,
Kaj mamoj indaj al reĝin' surtrona,
kaj lipoj pie mildaj, sen parolaj.

Ŝi feliĉigas, malgraŭ ke ekflamos
La lakta karn' neniam, kaj ĉi glora
In-korp' nenies liton ekornamos,
Kaj same ja neniam kise amos
La lipoj pie mildaj, senparolaj.

Ĉi nura mia Bel', kiu al Amo
Instigas, al sincera am' elkora,
Estas ja ĉarma dam' - el porcelano
Bazar-fenestre, la eden-infano,
Kun lipoj pie mildaj, sen parolaj.

LA TAGOJ PASAS ...

La tagoj pasas, noktoj pasas,
bild-post-bilde for,
la jaroj korpon, koron ĉasas,
restas nur dolor'.

L' anim' en solo foliumas
ĉi bildlibron nun,
estintan vivon ĝi prilumas
en sol' kaj en kun'.

Junulo, jen, en mondon iras,
pelas lin fisort',
sed ve, ĝendarmo lin retiras:
mankas ja pasport'!

L' alia freŝa cerb' grandplana,
multpromesa knab',
perdis vivon sub sangama,
akra ponard-frap'.

Kaj la knabina korp' lertgesta
vibras en plenlum',
ĝu' danca iĝis malbonŝanca
por ŝi, mortopun'.

Kaj fine kara kap' grizhara
laca pro vivkroz'
kaj ŝia plend' pri viv' amara,
revoj pri ripoz'.

La tagoj pasas, noktoj pasas,
bild-post-bilde for,
la jaroj korpon, koron ĉasas,
restas nur dolor'.

NOKTA KANTO

Tra la sensona, dezerta urbo, noktohore, sub lampolumoj,
mi tute sola vagas, akompanata nur de mia fidela ombro,
dum la pensoj, simile al ensorĉitaj birdoj, kondamnitaj
al riska, senhalta flugo, flughastas al senfinaj foroj ...
Mi vagas sola - same kiel en multaj mondurboj ĉimomente
vagas iu homo same tiel sola - kaj portata de l' koro-

morda deziro, mi etendas la manojn, kvazaŭ palpilojn
al landoj milojn da kilometroj fore, al miaj zorgoplenaj
amikoj sub la verda standardo, kaj dum la koro, ĉi hazard-
ludanto bategas bruste, inkube min tentas la malbonon
konjektanta penso:

Ke morgaŭ aŭ postmorgaŭ ĉiuj mondĵurnaloj per grandaj
literoj sciigos pri la nova krimo, kaj la altaj kamentu-
boj etendiĝantaj al la ĉielo, fariĝos oreltranĉaj
laŭtaj sirenoj, dum niaj paŝoj, kiuj savon serĉas,
la paŝojn de la samideanoj, kiuj ekiris renkonte al la
mondo, abrupte haltigos la mortosemaj ŝtalaj murdotuboj.

GAZELO

Doloras min, ke mi forlasas vin, hejmland'
bonaĵo mia,
Destin' ordonas la disiron, hejmland'
bonaĵo mia!
necertaj tempoj vin atendas, plej kara
en ĉi vivo,
super ĉio plej aminda, hejmland' bonaĵo mia!
Sennombraj estas la danĝeroj en ĉi arbareg'
de l' mondo,
kiuj multe vin minacas, hejmland' bonaĵo mia.
Ho, de praaj tempoj estas vi logaĵo de luparo;
gardu vin la bona Dio, hejmland' bonaĵo mia!